

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 98.606 van 29 augustus 2001  
in de zaak A.93.090/XIV-4550**

In zake :           XXX,  
                      wonende te 1000 BRUSSEL 1,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kirgizische nationaliteit, op 29 juni 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 maart 2000 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op 9 juni 2000 ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 15 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 juni 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt

voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

I. Wat de voornaamste gegevens van de zaak betreft :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 22 december 1999 en verklaart zich vluchteling op 27 december 1999.

1.2. Op 7 maart 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 juni 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 13 april 2000 en 8 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Navasartian.

Betrokkene, die de Kirgizische nationaliteit heeft en van Oeigoerse origine is, had in zijn land problemen omwille van het feit dat hij als undercover correspondent werkte voor de krant Femida. Deze krant publiceerde onder andere artikels over corruptie bij de overheid. In 1997 en 1998 hadden de hoofdredacteur en de eigenaar van de krant reeds problemen met de politie. In de lente van 1999 kreeg betrokkene dan af te rekenen met persoonlijke problemen. Vanaf maart tot november 1999 kreeg betrokkene verschillende dreig telefoons en -brieven. Midden 1999 kwam de politie verscheidene keren bij betrokkene langs om vragen te stellen over zijn betrokkenheid bij de krant. Op 25 november 1999 werd betrokkene op straat tegengehouden door een agent. Betrokkene werd meegenomen naar het politiebureau UVD voor ondervraging. Op het bureau werd aan betrokkene voorgesteld om zijn baas S. mee te helpen ombrengen. In ruil voor zijn medewerking zou betrokkene 10000 dollar plus nog andere voorbode krijgen. Betrokkene stemde toe dit te doen. Toen betrokkene dan het bureau wilde verlaten werd hij door twee agenten tegengehouden. Ze fouilleerden betrokkene en vonden zijn dictafoon waarop hij het gesprek had opgenomen. Daarop werd betrokkene verschillende dagen na elkaar gefolterd. Uiteindelijk geloofde de politie dat hij zou meewerken, ze brachten hem op 30 november 1999 naar het ziekenhuis. De politie vertelde de dokters dat betrokkene was afgeranseld door hooligans. Op 7 december 1999 kon betrokkene ontsnappen uit het ziekenhuis, hij dook onder bij zijn neef A.. Zijn baas S. hielp hem mee het land te ontvluchten. Op 16 december 1999 verliet betrokkene Kirgizië. Op 26 december 1999 kwam betrokkene aan in België en een dag later, met name op 27 december 1999 vroeg hij asiel aan. Betrokkene legde tijdens zijn interview voor het Commissariaat-generaal volgende documenten neer: rijbewijs, geboorteakte, werkkaart, attest reserve-officier, certificaat studie tandheelkunde,

diploma, rapport, aanbevelingsbrief van de krant, contract VDAB, twee kranten van Femida.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat (door) tegenstrijdigheden, enerzijds met zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, anderzijds met informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, inzake cruciale elementen, de algemene geloofwaardigheid van betrokkene in zeer ernstige mate aantasten.

Ten eerste verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat, nadat de politie ontdekte dat hij het gesprek had opgenomen, hij door drie agenten werd geslagen. Ze sloegen hem met een knuppel (DVZ, p. 9). Betrokkene beweerde echter tijdens zijn dringend(e) beroep dat hij werd geslagen door zes agenten. De agenten sloegen betrokkene met hun vuisten en schopten op hem (CGVS2, p. 7).

Ten tweede verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat, nadat hij terug bij bewustzijn kwam, hij vastgebonden zat aan een stoel. De agenten zetten hem dan een gasmasker (op) en sloegen hem vervolgens met een natte doek in de nierstreek (DVZ, p. 9-10). In zijn dringend beroep vermeldde betrokkene echter dat hij, toen hij bijkwam, (hij) vastgebonden zat aan de verwarming. Ze sloegen met (een) knuppel die ingewikkeld zat in krantenpapier. Pas de dag nadien zette(n) ze betrokkene een gasmasker op en sloegen ze hem met een natte doek (CGVS2, p. 7-9).

En ten derde verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat S., op 9 december 1999, van betrokkenes ouders had gehoord dat de politie naar hem op zoek was (DVZ, p. 10). Terwijl betrokkene tijdens zijn dringend beroep beweerde dat S. op 9 december 1999 nog geen contact had opgenomen met zijn ouders. Wel beloofde S. die dag aan hem dat hij bij zijn ouders zou langsgaan (CGVS2, p. 12).

Verder vermeldde betrokkene in zijn dringend beroep dat hij het gesprek, dat anderhalf uur duurde, integraal had opgenomen op zijn dictafoon. Betrokkene had zijn dictafoon ongemerkt aangezet toen de politie hem meenam voor het verhoor, en pas nadat het gesprek was beëindigd zette hij zijn dictafoon weer af (CGVS2, p. 5-7). Op het einde van ditzelfde interview stelde betrokkene echter dat de speeltijd van die cassette slechts één uur bedroeg (CGVS2, p. 16).

En tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens zijn interview in het dringend beroep verklaarde dat E. slechts hoofdredacteur was van de eerste twee nummers van de krant Femida. Vanaf het derde nummer, maart 1998, was er een nieuwe hoofdredacteur (CGVS1, p. 6). Uit de kranten die betrokkene neerlegde blijkt dan weer dat E. zeker nog hoofdredacteur was tot en met het vierde nummer. Er blijkt eveneens uit dat de krant van maart 1998 het zevende nummer was.

Door bovenstaande elementen is het niet langer mogelijk nog enige geloofswaarde te hechten aan betrokkenes asielrelaas. De door betrokkene neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beweringen kunnen weerleggen.

Gezien bovenstaande kan in hoofdte van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

II. Wat de toepassing van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende de bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, betreft:

2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij in "limine litis" vraagt dat de door de Advocaat van de verzoekende partij ter zitting neergelegde stukken uit de debatten zouden worden geweerd;

Overwegende dat er geen aanleiding is om in voorliggend geval deze stukken uit de debatten te weren, vermits zij enerzijds werden onderworpen aan het tegensprekelijk debat op de openbare zitting van 27 juni 2001, nadat zij voorafgaandelijk in kopie werden meegedeeld aan alle partijen inzake, en aangezien anderzijds de zaak werd vastgesteld overeenkomstig artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit, wat een verkorte procedure uitmaakt, die aanleiding geeft tot een legaliteitscontrole door de Raad van State;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel

De bestuursbeslissingen moeten in rechte en in feite gemotiveerd zijn. De motivering moet afdoend zijn en rekening houden met alle elementen van het dossier en niet enkel de elementen die nadelig zijn voor de verzoekende partijen.

In casu is de motivering van het CGVS volledig onjuist en wordt zij daarenboven ingegeven door niet controleerbare en subjectieve gegevens.

De asielaanvraag van de betrokkene werd verworpen omwille van zagezegde tegenstrijdigheden in de uit(op)eenvolgende verklaringen van de verzoeker. De tegenstrijdigheden zijn ofwel onbestaande ofwel irrelevant bij de beoordeling van de asielaanvraag van de verzoeker.

Het is totaal irrelevant en vergezocht hoelang de duurtijd van de cassette was waarmee de verzoeker het gesprek had opgenomen. Het is totaal irrelevant of hij een vergissing begaat omtrent de volgorde van zijn foltering (eerst geslagen met een knuppel die (in)gewikkeld was in een krant of eerst zetten zij een gasmasker op (e)en sloegen ze hem met een natte doek). Het is gewoonweg irrelevant of de betrokkene niet met precisie weet na hoeveel krantennummers, drie of vier, de eerste hoofdredacteur ontslagen was.

Indien het met de nodige omzichtigheid door de RvSt wordt onderzocht, komt men tot de vaststelling dat de motivering van het CGVS herleid werd tot losstaande elementen uit het dossier die geen enkel belang of relevantie hebben bij de beoordeling van de asielaanvraag en dat de aangehaalde argumenten van het CGVS vergezocht en irrelevant zijn. Het CGVS heeft bovendien geen rekening gehouden met de algemene situatie van het land van herkomst en evenmin met andere door de verzoeker aangehaalde elementen, zijnde o.a. discriminaties die hij altijd heeft ondergaan op basis van zijn etnische origine. Het getuigt van onredelijkheid en onzorgvuldigheid om geen rekening te houden met alle door de verzoeker aangehaalde verklaringen die essentieel zijn bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.";

2.3. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in artikel 2 en 3 van de wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve Overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat hij in staat is te weten of het aangewezen is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat aan deze doelstelling werd tegemoet gekomen; dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld en dat deze afdoende moeten zijn;

2.4. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze fase van de procedure de opdracht heeft zich met kennis van zaken uit te spreken over de ontvankelijkheid van de aanvraag, in het bijzonder door na te gaan of de motieven van de vreemdeling die vraagt om als vluchteling erkend te worden steek houden en eerlijk zijn;

Overwegende dat de bestreden beslissing met toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de asielaanvraag onontvankelijk verklaart wegens bedrieglijkheid; dat de bedrieglijkheid wordt gesteund op vijf tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden weergegeven; dat deze tegenstrijdigheden volgens de bestreden beslissing de determinerende motieven uitmaken om te besluiten tot de afwezigheid van het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat deze tegenstrijdigheden als volgt luiden:

"(...)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat (door) tegenstrijdigheden, enerzijds met zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, anderzijds met informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, inzake cruciale elementen, de algemene geloofwaardigheid van betrokkene in zeer ernstige mate aantasten.

Ten eerste verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat, nadat de politie ontdekte dat hij het gesprek had opgenomen, hij door drie agenten werd geslagen. Ze sloegen hem met een knuppel (DVZ, p. 9). Betrokkene beweerde echter tijdens zijn dringend(e) beroep dat hij werd geslagen door zes agenten. De agenten sloegen betrokkene met hun vuisten en schopten op hem (CGVS2, p. 7).

Ten tweede verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat, nadat hij terug bij bewustzijn kwam, hij vastgebonden zat aan een stoel. De agenten zetten hem dan een gasmasker (op) en sloegen hem vervolgens met een natte doek in de nierstreek (DVZ, p. 9-10). In zijn dringend beroep vermeldde betrokkene echter dat hij, toen hij bijkwam, vastgebonden zat aan de verwarming. Ze sloegen met (een) knuppel die ingewikkeld zat in krantenpapier. Pas de dag nadien zette(n) ze betrokkene een gasmasker op en sloegen ze hem met een natte doek (CGVS2, p. 7-9).

En ten derde verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat Seitbek, op 9 december 1999, van betrokkenes ouders had gehoord dat de politie naar hem op zoek was (DVZ, p. 10). Terwijl betrokkene tijdens zijn dringend beroep beweerde dat S. op 9 december 1999 nog geen contact had opgenomen met zijn ouders. Wel beloofde S. die dag aan hem dat hij bij zijn ouders zou langsgaan (CGVS2, p. 12).

Verder vermelde betrokkene in zijn dringend beroep dat hij het gesprek, dat anderhalf uur duurde, integraal had opgenomen op zijn dictafoon. Betrokkene had zijn dictafoon ongemerkt aangezet toen de politie hem meenam voor het verhoor, en pas nadat het gesprek was beëindigd zette hij zijn dictafoon weer af (CGVS2, p. 5-7). Op het einde van ditzelfde interview stelde betrokkene echter dat de speeltijd van die cassette slechts één uur bedroeg (CGVS2, p. 16).

En tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens zijn interview in het dringend beroep verklaarde dat E. slechts hoofdredacteur was van de eerste twee nummers van de krant Femida. Vanaf het derde nummer, maart 1998, was er een nieuwe hoofdredacteur (CGVS1, p. 6). Uit de kranten die betrokkene neerlegde blijkt dan weer dat Esken zeker nog hoofdredacteur was tot en met het vierde nummer. Er blijkt eveneens uit dat de krant van maart 1998 het zevende nummer was.

Door bovenstaande elementen is het niet langer mogelijk nog enige geloofswaarde te hechten aan betrokkenes asielrelaas. De door betrokkene neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beweringen kunnen weerleggen.

Gezien bovenstaande kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggestuurd naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2.5. Overwegende dat uit de analyse van de weerhouden tegenstrijdigheden blijkt dat zij misschien niet de essentie van het asielrelaas van verzoeker betreffen, dat door de Commissaris-generaal in onvoldoende mate werd getoetst ondermeer aan de criteria van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal in alle redelijkheid niet kon besluiten, op basis van de door hem weerhouden tegenstrijdigheden, tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag van verzoeker; dat derhalve de Commissaris-generaal de aanvraag van de verzoekende partij in de ontvankelijkheidsfase niet als kennelijk ongegrond kon afwijzen; dat het enig middel niet ongegrond lijkt;

2.6. Overwegende dat de kamer het niet eens is met de conclusies van het verslag van de Eerste Auditeur-afdelingshoofd opgemaakt met toepassing van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de procedure derhalve moet worden voortgezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 25 van dat koninklijk besluit;

III. Wat de vordering tot schorsing betreft:

3.1. Overwegende dat het Auditoraat in het verslag oordeelt dat indien de kamer geen toepassing maakt van meergenoemd artikel 26, de vordering tot schorsing moet worden verworpen wegens gebrek aan ernstige middelen, met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

3.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meerbepaald onder II.1 ("Hoofdzakelijk"), op omstandige wijze uiteenzet dat voor zover de vordering tot schorsing betrekking heeft op het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, met name of al dan niet verder onderzoek noodzakelijk is, de Minister van Binnenlandse Zaken ten onrechte wordt aangeduid als tegenpartij en dat zijn verweer slechts noodzakelijk is voor zover de vermeldingen in verband met het bevel het grondgebied te verlaten worden aangevochten met grondslag in artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat hij in het beschikkend gedeelte van de nota vraagt het schorsingsberoep onontvankelijk te verklaren voor zover gericht tegen de Minister van Binnenlandse Zaken en deze buiten de zaak te stellen;

3.3. Overwegende dat op grond van artikel 63/5 van voormelde wet van 15 december 1980, tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling, geschorst worden; dat de Commissaris-generaal als tegenpartij dient beschouwd te worden wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken volledig opslorpt; dat de Minister van Binnenlandse Zaken dient beschouwd te worden als tegenpartij met betrekking tot de verwijderingsmaatregel tengevolge van de beslissing tot weigering van verblijf; dat de Minister van Binnenlandse Zaken bijgevolg in de zaak moet blijven; dat op diens verzoek om hem buiten de zaak te stellen niet kan worden ingegaan;

3.4. Overwegende dat wat de exceptie obscuri libelli betreft, opgeworpen door de tweede verwerende partij in verband met het enig middel van verzoeker, uit de lezing van het enig middel blijkt dat het voldoende duidelijk en precies geformuleerd is, opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden;

3.5. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de

onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.6. Overwegende dat uit punt II 2.5. van huidig arrest blijkt dat het enig middel niet ongegrond lijkt; dat het enig middel derhalve ernstig is; dat bijgevolg is voldaan aan de eerste voorwaarde van voormeld artikel 17, § 2;

3.7. Overwegende dat verzoeker, wat de tweede voorwaarde betreft, het volgende aanvoert:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten betekent dat de betrokkene naar zijn land van herkomst moet terugkeren, waar zijn leven rechtstreeks bedreigd wordt. Dit is uiteraard een zeer moeilijk te herstellen nadeel.

Uit de uiteenzetting van de feiten blijkt ook zeer duidelijk dat de betrokkene geen vertrouwen meer heeft in de autoriteiten van zijn land van herkomst. Het is evident dat de politie die hem had gevraagd om mee te werken aan de moord op een bekend hoofdredacteur, niet zal rusten tot betrokkene uit de weg is geruimd. Verzoeker is per slot van rekening de enige getuige van moordberaad door de ordediensten. Het bevel om het grondgebied te verlaten betekent dat hij overgeleverd wordt aan de autoriteiten die de betrokkene zullen uitschakelen en vermoorden. Dit brengt het leven van de verzoeker in rechtstreeks gevaar, hetgeen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is.";

3.8. Overwegende dat deze uiteenzetting overtuigt, zodat is voldaan aan de tweede voorwaarde van voornoemd artikel 17, § 2,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 maart 2000 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op 9 juni 2000 ter kennis gebracht.

### **Artikel 2.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verdergezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 25 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

**Artikel 3.**

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig augustus tweeduizend en een, door :

de H. D. MOONS,

Wvd. Kamervoorzitter,  
staatsraad,

Mevr. M. VAN LIMBERGEN,

griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. VAN LIMBERGEN.**

**D. MOONS.**